

CUPRINS

I. Puterea de a nu ne vinde	7
II. De vorbă cu câțiva pelerini sârbi	17
III. Viața tehnică naște monștri	21
IV. Jugul erei electronice	31
V. România - rezistența ortodoxă din Balcani	45
VI. Acum a venit vremea să ne mântuim pe furiș	55
VII. Să ne rugăm să înmulțească Domnul secerătorii, că sunt puțini	67
VIII. Cunoașterea martirilor și adevărului istoric va trezi în noi și cunoașterea de sine	79
IX. Avem nevoie să ni se facă dor de neam, dor de Dumnezeu	89
X. Nu mai este binecuvântarea lui Dumnezeu peste lucrul oamenilor	101

XI. Mai am o singură neliniște: să ii văd pe acești martiri canonizați 111

XII. Con vorbire cu doi mari duhovnici: Părintele Crăciun Oprea și Părintele Ioan Sabău 117

XIII. Cine să ridice piatra de pe mormântul neamului nostru? 127

XIV. Toiagul lui Dumnezeu sau mâna întinsă de sus spre sufletul omului de azi? 137

XV. Democrația nu mai există decât la vârf, jos nu mai sunt drepturi 145

XVI. Evocări la reînhumarea, în cimitirul măn. Petru Vodă, a osemintelor martirilor din închisorile comuniste 159

XVII. Cuvânt despre pocăință și pregătirea duhovnicească pentru vremurile actuale 163

*Puterea de a
nu ne vinde!*

*S*ă nu ne mirăm de ce există o aşa mare degradare în societatea de azi. Tineretul își are rădăcina în familie. Dacă familia a fost sănătoasă, a fost o familie creștină, a fost o mamă bună, a fost o biserică sănătoasă, a avut preoți, a avut duhovnici, atunci și societatea și lumea tineretului a mers pe un drum sănătos. Dar după ce lumea s-a supramodernizat, tineretul nostru a fost dezbrăcat nu numai de costumația lui originară, ci și de fondul lui sufleteșc. Că a schimbat ițarii în blugi, a schimbat viața lui într-o ușuratică; pentru că a intrat televizorul în casă, radioul și toate lucrurile acestea, cum spunea țăranul nostru când a văzut radio-ul pentru prima dată în casă: „Măi, ăsta-i diavolul în casa noastră”. **Lumea s-a modernizat din ce în ce mai mult, a intrat într-o tehnică oarbă.**

Acum omul nu mai poate merge cinci metri. Așteaptă tramvaiul 15-20 de minute că nu poate merge pe jos, e obosit. Așa că tehnica ne-a lenevit, ne-a dus într-o stare de amorțire și trupească și sufletească. E distanță mare între mama noastră de altădată care avea de dus câte două oale la sapă, avea și un copil după ea, altul la sânul ei, ducea viața aşa încât o întreba

soțul: „Măi, dar târziu ai mai venit!” „Păi, am venit târziu că am dus copilul la școală, l-am învățat pe cel mic ca să-l pot lăsa singur acasă și viața noastră de familie nu este aşa de usoară”. Dacă intri într-un muzeu să vezi cusătura la un epitaf de o frumusețe artistică ce îți fură ochii, înțelegi că femeia a fost acolo într-o oboseală și trudă cu nopți nedormite.

Astăzi, femeia noastră modernă e grăbită, stă ore întregi la televizor sau la discuții goale și pierde timpul. Și pierderea timpului este și moartea sufletului. Tehnica a venit pentru acest fapt: să-i fure omului timpul, să nu se mai ocupe cu cele duhovnicești pentru că a venit concepția aceasta materialistă peste noi, că omul nu mai are suflet. Are numai trup, bunuri de consum care trebuie să-i fie la dispoziție în orice magazin. Merge 7 sau 12 ore la serviciu, vine acasă, se îngrijește de o hrană mai puțin sănătoasă, pentru că acum vine și schimbarea genetică a alimentației. Omul nu mai are un suport sănătos, un sirop sănătos, un ghiveci, o hrană și o băutură sănătoasă. Ia sticla de suc, o desface, o dă copilului care nu mai are laptele natural, nici dezvoltarea naturală. Și de când e născut, copilul acesta trăiește într-un fals. Îndată îi pune suzeta în gură și trage din ea toată ziua, dar nu iese nimic.

Omul trebuie să trăiască precum pasărea, unde este libertate deplină. Așa cum pasărea din înălțimi vede nimicnicia pământului, la fel și omul în libertate poate să-și vadă păcătoșenia. **Noi am luat tehnica aceasta prea devreme, prea abrupt ca să putem rezista împotriva ei.** Omul nostru se vede în fața televizorului, a calculatorului unde pierde ore și zile întregi și e furat de tot felul de imagini încât nu se mai gândește la icoana lui de altădată, nici la frumusețea cerului, a pădurilor, nu se mai oprește la bogățiile țării noastre.

Mergeam zilele trecute prin Ardeal și mă miram

văzând frumusețile de acolo cum de mai rezistă în fața vecinilor noștri unguri care vor să acapareze țărișoara noastră. Dincolo Basarabia, bogății extraordinare, vinuri alese. Ne-norocirea este că întotdeauna țara noastră a fost dirijată de oameni fără inimă. Au o inimă secătuită, o inimă din material plastic. Funcționează ca material, ca stare fizică, dar sufletește lipsește cu totul.

Copilul nostru nu mai este învățat cu o spovedanie, să meargă la o biserică, să cânte o cântare bisericească, nu mai este învățat să se adreseze lui Dumnezeu și acesta este cel mai mare rău care bântuie țara noastră și viața noastră materială și spirituală.

Învățământul nostru este din ce în ce mai nepregătit. Avem exemplul cu tinerii noștri bacalaureați. Nu ne mai trebuie alt indiciu că școala trebuie să se trezească. Oamenii care au pe umerii lor răspunderea unui învățământ, a generațiilor care vor urma, au de dus sarcinile acestei țări. Dacă mergem aşa, nu vom mai avea învățători buni, medici buni pe care să-i doară de sufletul acestei națiuni. Care sunt oleacă mai luminați, abia așteaptă să termine o școală și să plece în străinătate. Aici toată țara este în paragină, iar tinerii noștri pleacă în lume. De ce? **Pentru că în școală nu s-a fixat noțiunea de dragoste de neam și de țară.** Manualele de istorie sunt cele ale lui Roller și funcționează până astăzi.

Toată lumea așteaptă ceva nou, dar noul acesta nu vine decât începând cu noi însine, lăsând la o parte conducerea care este într-un stat. Ce facem noi ca indivizi? Pentru că nu va veni să-mi facă mie gospodărie partidul sau guvernul. Dacă noi încercăm să ne redresăm viața, atunci toată țara va înflori. **O țară nu inflorește din parlament, nici din guvern, inflorește din străduință și din conștiința fiecărui individ în parte.** Pe vremea monarhiei se spunea că regele domnește, iar guvernul conduce. Acum nu mai avem nici

guvern, nici rege. Stăm în amortirea aceasta, cum aşteaptă puiul de vrabie ca mama să-i aducă o furnică în guşa ei. Aşa aşteptăm noi, oamenii moderni, pentru că societatea noastră nu este obişnuită cu o muncă sănătoasă. Noi mergem să arăm pustietările Americii, să menținem sănătatea Germaniei cu medici români. Iată un exemplu de neglijență: dacă mă duc să cumpăr ceva din oraș și sunt două magazine, unul grecesc și unul românesc, românul se duce la grec, nu se duce la fratele lui să-i dea posibilitatea de a câștiga un ban, ca la rândul lui să vină tot în ajutorul țăranului și al românului nostru. Vin pălării din export din nu știu ce țară, intră în magazinile noastre: „A, asta-i pălărie americană, asta e grecească, asta e românească” și se oprește la cea de la străini, nu o ia pe cea de la români. Și e mult mai slabă marfa chinezului, decât marfa noastră.

Îmi povestea un cultivator de fructe din ținutul Sucevei, unde are hectare de meri. A mers și el în piață cu roadele lui, socotind că poate să facă ceva. Dar au venit din Polonia vreo șapte-opt tiruri de fructe și l-a paralizat pe bietul român. Și iată cum se produce dezechilibrul acesta de la cel material la cel spiritual pentru că nu este un creier care să dirijeze toate lucrurile acestea. Se merge pe o concurență financiară peste tot. Se duce în prăpastie toată munca bietului român care ajunge cerșetor prin Occident și și-e jenă să spui în afară că ești român pentru că toți te privesc cu compătimire.

Mergeam la Sf. Munte Athos și în Grecia m-au întrebat dacă sunt român sau altceva. Dacă am văzut că românii sunt așa de defâimați, am spus că sunt sârb. Și s-a schimbat îndată situația. Pe Sf. Munte eram la Sf. Ana, la o înălțime destul de mare și grecii erau foarte alertați că la Atena era o mișcare revoluționară și majoritatea erau români și macedoneni. Când am intrat acolo și le-am zis că sunt român, nu voiau să mă primească, să-mi dea o cană cu apă. Acesta

este renumele pe care îl avem încât e foarte greu să-l mai redresăm. Dar ce e cu neputință la oameni, e cu putință la Dumnezeu. **Că românul în toată vremea și-a pus nădejdea în puterea lui Dumnezeu.**

Acum suntem în starea aceasta de alertă pentru că vedem pe hunii ăștia de unguri care au fost dintotdeauna un popor neastâmpărat, venit din fundul Asiei, că nici până astăzi nu s-a găsit o câmpie a Panoniei și în loc să stea liniștiți caută expansiune în dreapta, în stânga, să vină în Nordul Bucovinei, să ia Ardealul și vin cu pretenții că ei sunt originarii acestor zone, că noi am venit peste ei. Sigur că vom depăși greutățile acestea, cum le-am depășit dintotdeauna. Catedralele lor romano-catolice și protestante sunt imense, zgârie-nori cu un cocoș sau un balon mare în vârf față de bisericuțele noastre în care intri aplăcându-te. Am ajuns în starea aceasta și pentru că am fost prea milostivi, prea buni: „Lasă să vină și acesta, lasă să vină și celălalt” și am ajuns la o sufocare.

În 1927-1930, evreii au fost expulzați din toate țările. Unde să se ducă? Și-au găsit la români refugiu. Și au început să facă comerț, că asta e afacere. N-ai văzut un evreu la târnăcop, la sapă sau la altă muncă obosită?

Când a început colectivul, promisiuni: „Lasă că o să fie bine, o să avem toți de lucru”.. „Și cum o să lucră fericirea astă colectivă?”

„Păi, cum: tu ai să seceri, soția mea are să numere snopii, iar eu o să socotesc, o să adun. Și aşa o să fie colectivul și o să fie bine”. Și până în zilele noastre noi mereu facem snopii și ei numără. Și nouă ne lasă gura apă după sucuri și ne hrănim copiii cu otravă. Ajung la 20-30 de ani și se miră: *Ce are copilul asta de e tot bolnav? Păi ce să aibă dacă mama l-a crescut la colectiv, cu zeama și mizerii? Apăi, cum să reziste copilul asta? Una era când măncam eu acasă grăsimea laptelui și făceam balmușul de la patru-cinci vite. Dar a intrat colectivul și Stalin*

a spus că atunci când rusul va ieși din zidurile lui nu va mai fi rus. Când a văzut rusul gospodăriile frumoase din România, întreba: „Ale cui sunt toate păsările, vitele astea?” „Ale noastre”. „Păi, sunteți bogați”. Ei se așteptau ca numai membrii de partid să aibă aşa gospodărie. și în felul acesta, când Stalin a vrut în 1944 să-și retragă forțele armate din România, a trebuit să-i execute pe toți la intrare, ca nu cumva să ducă „infecția” în Rusia, și să spună despre fericirea „țiganilor” din Balcani.

Noi am avut soarta asta nenorocită, germanii pe de o parte: țigani; rușii pe de alta: țigani, dar ei mai țigani ca toți. Pentru că la țigănamea asta și-au împânzit toate forțele lor armate, au venit cu tancuri și cu Skoda lor de care se minunau români. Se dădeau germanii jos din tancuri așezăți, cu caschete, ca niște prinji, iar fetele toate cu dicționare de limbă germană ca să intre în discuție cu ei, că asta e civilizația românului. El învăță întâi ce-i mai urât, ce-i mai decadent. și umblau cu germanii, și așezau cu tine la masă și germanul mâncă numai un singur fel și îi aduceau celelalte feluri, iar el: „Nein”. „Păi de ce?” „Ai mei acasă mănâncă un singur fel, iar eu unde mă găsesc duc această dictatură ca să prospere neamul nostru german”. și în felul acesta au intrat „zeii răsăritului” și când a fost să se întoarcă frontul, și vedea pe bieții germani mânând coji de cartofi cruzi și furau de peste tot. Luaseră toate obiceiurile răsăritului pe care îl considera înapoiat.

Ne întrebăm de ce avem atâtea greutăți în viața noastră? Pentru că a rămas numai numele de român. Românul nostru s-a pierdut. Pentru că fetele noastre s-au căsătorit cu negrii, cu chinezi, cu germani, cu ruși, cu toate națiile care și-au deschis portmoneul. De unde să iubească pruncii lor țara, dacă ei nu au nicio țară, n-au nicio familie, când și la noi se vrea ca pe buletine să nu se mai treacă prenumele părinților? Așa încât nu mai știi cine ești.

Nu mai vorbim de globalizarea asta care a venit peste noi fără vreme ca să ne contopim cu totul. Am ajuns acum la concluzia că nu mai e nevoie de hotare, de niște zone naționale ca să ne putem ajuta spiritual: dacă e un basarabean, important e să fie un creștin bun; dacă-i moldovean, să fie un creștin bun; dacă-i ungur, să fie un creștin bun și în felul acesta facem **globalizare spirituală**, că cea materială, fizică nu se mai poate face. De aceea noi, români, cum terminăm un bacalaureat, fugim – acum și bacalaureatul acesta îi vai de el; când altădată auzeai de atâtea sclipiri intelectuale, acum am ajuns de râsul lumii. Asta dovedește și lipsa de pregătire chiar din familie. Îmi amintesc că la școală aveam table din acelea pe care scriam cu piatră, și un manual aveam pentru patru clase. Acolo era și istoria, acolo era și religia, botanica și tot ce vrei într-un singur manual. și manualul se moștenea din generație în generație. Așa se învăța. Așa a învățat Iorga, așa a învățat Stăniloaie și toți cărturarii și savanții României încât i-am întrecut pe occidentalii noștri cam în toate.

Eu credeam că occidentalii sunt niște supra-oameni. Odată a venit un grup de francezi la Mănăstirea Bistrița și erau de diferite confesiuni: romano-catolici, luterani și ortodocși și eu îi întreb de ce confesiune sunt. și ei mă întrebă: „Ce e asta confesiune? Ce e aia religie?” Apăi, duceți-vă pe pustii că sunteți mai înapoiați ca români și ca răsăritenii dacă nu știți de ce confesiune sunteți. Sunteți proști ca noaptea. N-ați învățat nimic în occidentul acela. Nici pe Hitler, nici pe Lenin, că și ăștia de la voi au venit. La fel și fericița Rusie care a transformat creștinismul nostru în comunism. Că și Europa, la ora actuală este o mare Rusie. Că ne-au schimbat și armele. Nu mai avem revolverul acela italian, nici grenada. Pentru că așa e românul nostru. Întâi copiază partea cea mai rea și se îngroapă cu toate nouățile. Acum un Tânăr de-al nostru care termină bacalaureatul nu

are decât un gând: să plece în străinătate. El nu se gândește că pământul acesta e aşa de bogat și de fertil încât dacă s-ar apuca să facă oleacă de agricultură, s-ar descurca. Nu, el pleacă în alte părți, să fie argat la străini. Cum spunea un Tânăr: „Mă duc să spăl farfuriile în Occident”. „Bine, dacă tu nu vrei să ai farfurie ta aici acasă, du-te în Occident”. Admiram un inginer agronom care avea vreo 50 de hectare. O Moldovă întreagă era ținută numai de recolta lui, din munca lui proprie. Numai cu soția și doi copii. Se urca de dimineață pe tractor, lucra până la orele 12-14, apoi era boier: se ducea făcea baie, se uita la un film.

Occidentalii spun că trăiesc bine. Sigur că trăiesc bine de pe urma muncii noastre. Vine câte un român cu câte o mașină din afară și țărani noștri admiră marca mașinii, dar nu se uită la obrajii lui, la ochii duși în fundul capului. El și-a dat toată viața și toată energia lui pentru tehnica aceasta occidentală. Și aşa românul nostru nu mai poate ieși din noroi, e mereu slugă la alții pentru că nu are în sat niciun învățător la care să vadă un model de grădină, de livadă, cum se plantează un pom; pentru că cel care vrea să facă ceva te copiază. Și la noi în țară sunt sectanții care merg cu o viteză nemaiînținută. Bucovina e aproape în mâna lor. Îmi povestea un preot din Iași: fata lui n-avea serviciu de vreo 2-3 ani. A fost nevoie să meargă la o gospodărie de stat și să ceară un serviciu acolo. Și i s-a oferit de lucru, dar la ieșire i se spune să vină la casa de adunare. Și fata a venit și a i-a zis părintelui, care a sfătuit-o: „**Măi, mai bine stai acasă, o să facem cum putem, dar nu te vinde**”. De aceea la noi prefectul e sectant, ministrul X e bozgor, secretarul e bulgar și aşa ne dirijează străinii care n-au nicio legătură cu neamul nostru.

Așa făcea și sistemul communist. La conducere erau numai străini, că străinul n-are nici tangență cu bunătatea,

cu dragostea, cu valorile ortodox-creștine. El nu știe decât de pistolete și dacă nu execuți, hai cu el la groapa comună. Dacă-l duci la Fântâna Albă să vadă câți creștini au murit acolo, cum i-au expropriat rușii: „Măi, luati ce vreți voi din satul vostru și haideți că vă dăm drumul să treceți în țară”. Bieții oameni au luat preotul și toate bogățiile bisericești: crucile și tot ce au avut în biserică și au ajuns la Fântâna Albă. Rușii erau agătați prin copaci cu mitralierele deschise și când să pătrundă la noi în țară, mitralierele s-au deschis și acolo au rămas români care trebuiau să se întoarcă. Sigur că le stăm tare în ochi, în gât pentru bogățiile țării căte ne-au rămas, că trebuie să ne globalizăm. Și din nou alte rânduieri, alte legi și **românul bate pasul pe loc în necaz și suferință**.

Mulțumesc lui Dumnezeu că nu mai am mult de dus în viață și închei epopeea vieții mele, intrând în epopeea vieții veșnice unde merg „toți cei osteniți și împovărați”, dar spune Mântuitorul că: „Eu îi voi odihni”. Vă doresc să puteți duce mai departe cuvântul acesta românesc să se poată folosi și cei ce ascultă și să ne găsim cu toții dincolo.

